

ЦЕ НАШОЇ ІСТОРІЇ РЯДКИ

Сьогодні колектив підприємства, з якого розпочалася історія нашого селища, святкує свій ювілей — 100-річчя з дня заснування скляного виробництва.

Рокитнівський склозавод заснований у 1898 році. Побудував цей завод бельгійський склозаводчик Розенберг для виробництва і поставки казенним заводом монопольної пляшки.

У 1888 році бельгійські капіталісти купили у власника цієї місцевості Охотнікова (до речі, за його іменем називалося Рокитне до 1922 року) невелику ділянку силучих пісків, придатних для скловаріння і відкрили тут примітивну гуту. Вже у 1896 році розпочато будівництво склозаводу. В жовтні наступного року було укладено договір про поставку посуду головному управлінню державної винної монополії.

Завод будувався із розрахунком, що за рік вироблятиметься близько 12 мільйонів півлітрових пляшок. На той час це було велике підприємство, тут працювало 270 робітників. Для порівняння зазначимо, що у 1997 році колектив підприємства виробив 55151 тисячу штук пляшок і 9947 тисяч штук банок різного об'єму.

За часів Польщі на заводі працювали дві скловарні печі, на одній із яких виробляли віконне скло ручним способом, на другій — пляшки різної місткості.

15 липня 1941 року німецькі загарбники вдерлися в селище. Під час бойових дій склозавод був виведений із ладу і не працював аж до 1945 року.

У зв'язку із розрухою і великими втратами, нанесеними фашистами народному господарству окупованої території, країна переживала період післявоєнного відновлення народного господарства. Тому на заводі майже до 1950 року переважав ручний спосіб виробництва продукції і в основному нічим не відрізнявся від того, котрий був при панській Польщі. У 1950 році на скловарній печі №2 вперше були встановлені склоформуєчі машини 2-ЛАМ для механізованого виробництва пляшок, а у 1955-му їх було вже п'ять.

На той час директором підприємства був Костянтин Григорович Вехшин. Роль особи директора у розвитку промислового підприємства важить чимало. І кожен із директорів склозаводу намагався зробити внесок у розбудову виробництва.

З 1956 по 1982 роки керівництво Рокитнівським склозаводом було доручено Івану Федоровичу Абрамову. Цю людину на заводі, мабуть, пам'ятає чимало ветеранів, адже більше ніж 26 років працював він директором підприємства.

Завод майже щорічно збільшував виробничу потужність. Особливо швидкими темпами впроваджувалася механізація у виробництво у 1950-1967 роках. Вдалося повністю ліквідувати ручну працю при виробництві пляшок, а також максимально механізувати допоміжні виробничі процеси. У 1966 році Рокитнівський склозавод уже виробляв 40 мільйонів пляшок при кількості працюючих 436 чоловік.

(Закінчення на 2-й стор.).

ЦЕ НАШОЇ ІСТОРІЇ РЯДКИ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

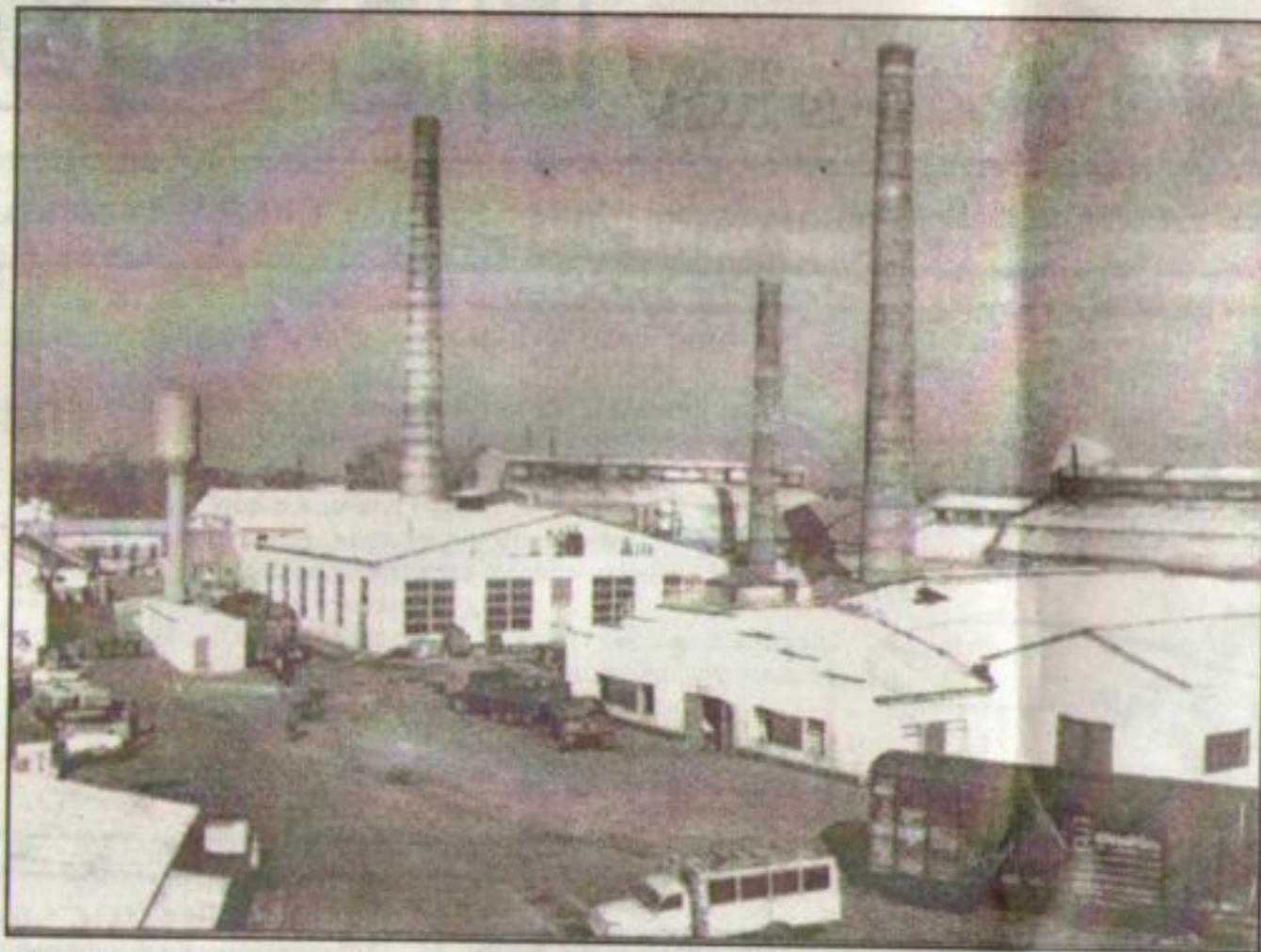
Технічний прогрес крокував уперед. На підприємстві періодично здійснювалися реконструкції і переоснащення. Так, у 1984 році проведено технічне переоснащення системи №2 машинно-ванного цеху №1 по виробництву пляшок. У 1985 році провели реконструкцію у системі №1 машинно-ванного цеху №1, замінили 4 машини по випуску пляшок на 2 машини по випуску склобанок.

Історія заводу нерозривно пов'язана з людьми, які працювали на підприємстві. Одні приходили сюди, через якийсь час йшли в інші колективи, але більшість людей вливалися в колектив і працювали тут все життя. З часом шляхом батьків ішли діти, онуки. Хто сьогодні на склозаводі не знає сім'ю Туровських. Діди, батьки і вже онуки із цієї династії вирости в робітничому селіщі і тепер трудяться на підприємстві. Багато років відпрацював у колективі склоробів наладчиком склоформуючих машин Василь Васильович Прокпчук, справу батька нині

ня, що дало змогу автоматизувати процес встановлення продукції на піддони, зменшити відсоток ручної праці і кількість браку.

Сто років — це не вік для підприємства, яке оновлюється та зростає. За дев'ять місяців поточного року тут випущено товарної продукції на 11910,9 тисячі гривень, освоєно 22 види склопродукції. Окрім того, на 106,3 тисячі гривень випущено товарів народного споживання. Сьогодні колектив склоробів складається із 825 працівників. В основному це молодь віком від 30 до 40 років. Адже праця склоробів нелегка і потребує від кожного здоров'я, сил, енергії. Високі температури в цехах заводу, висока напруга в роботі скловарів часто не під силу і деяким молодим людям.

Виробництво склопродукції сьогодні забезпечують шість основних цехів. Це машинно-ванні цехи №1 та №2, ремонтно-механічний, ремонтно-будівельний, складальний та транспортні цехи. За багато років у колективах цих виробничих підрозділів зібралися люди, котрі вболівають за свою справу, котрі значну частину свого життя присвятили роботі на склозаводі. Серед та-

ких можна назвати скловара Олексія Івановича Бричку, майстра зміни машинно-ванного цеху №1 Антоніну Федорівну Смик, токаря ремонтно-механічної майстерні Федора Сергійовича Астахова, заступника начальника машинно-ванного цеху №2 Івана Марковича Пахнюка, столяра ремонтно-будівельного цеху Григорія Тарасовича Фалька та багатьох інших.

Сьогодні доля БАТ "Рокитнівський склозавод" залежить від багатьох чинників. Економічні негаразди в державі не можуть не позначитись на роботі колективу. Важко нині навіть просто вижити, а вже про реконструкцію і говорити нічого. Та склозавод сьогодні реконструюється. Це — підприємство, що здатне швидко, в півторатижневий строк, розробити та виготовити на замов-

лення пляшки різної конфігурації та призначення. За рік тут виготовляють більше 100 мільйонів штук пляшок різного асортименту та призначення, більше 20 мільйонів штук банок для консервної промисловості. Це виробник, що здійснює більше 60 відсотків експортних поставок своєї продукції в країни СНД.

Тут сьогодні зібрався колектив однодумців, які дба-

Іван Іванович Волевач, слюсар по ремонту Юрій Іванович Павленко, токарі ремонтно-механічного цеху Юрій Олексійович Корінь, Олексій Дмитрович Жульжик, слюсарі Леонід Андрійович Смиківський, Олексій Іванович Гур'єв, наладчики машинно-ванного цеху №2 Анатолій Володимирович Петрович та Іван Адамович Білець, тесля Іван Дмитрович Ковалевич, столяр Михайло Якович Ничипорчук, штукатур Катерина Петрівна Ушко, Віра Олексіївна Шкіль, Віра Омелянівна Таргонська, машиніст тепловоза Микола Петрович Бричка, водій автомобіля ГАЗ-53 Сергій Петрович Ничипорчук, водій навантажувача ГОНА Микола Петрович Борисовець та багато інших.

БАТ "Рокитнівський склозавод" сьогодні не лише підприємство, де виробляють пляшки та банки. Це і розвинута спеціальна інфраструктура. За дев'ять місяців поточного року хлібопекарським комплексом заводу випущено 155 тонн хлібобулочних виробів, у складному режимі випущено

словаром. Чималий внесок у здобутки склозаводу зробили династії скловара Леоніда Анатолійовича Валіци та водія Миколи Сергійовича Марьохіна.

Все життя пропрацював у колективі склоробів газозварник Захар Олексійович Кибукевич. Тому, коли попідростали сини Михайло та Володимир, для них не поставало особливого питання, куди піти працювати — тільки на завод. Наприклад, Володимир довгий час працював слюсарем-наладчиком склоформуєчих машин і одночасно навчався на заочному відділенні Львівського політехнічного інституту. Нині він — начальник машинно-ванного цеху №1, професіонал у своїй справі.

— Сьогодні у нашому цеху, — розповідає Володимир Захарович, — працює 105 робітників. Це сучасне виробництво, адже лише протягом року тут проведено значну реконструкцію. Так, у жовтні 1997 року морально застарілі машини ВВ-7 на системі №2 були замінені на німецькі машини — автомати У8-М. Реконструкцію на системі №1 провели у липні поточного року всього за 20 днів. У результаті цього продуктивність цеху збільшилася на 30 відсотків. Встановлено також бракеражні відділен-

ють про те, щоб продукція, котра виробляється на заводі, була якісною, конкурентоспроможною. Очолює колектив вже більше десяти років Григорій Іванович Мініч, завдяки ентузіазму і старанням якого, як відзначали у розмові багато працівників заводу, це виробництво ще не тільки існує, а й переоснащується і розвивається.

Багато рокитнівчан пов'язали свою долю із склозаводом. Сьогодні заслуженою шаною в колективі користуються наладчики автоматів та напівавтоматів машинного цеху №1 Петро Петрович Примак та Юрій Володимирович Перев'язко, складач шихти Анатолій Гнатович Ковальчук, зварник

спецодяг для робітників. При заводі є власна свиноферма, теплиця, крамниця, будинок побуту, аптека, стоматологічний кабінет. Разом з АТ "Оболонь" відкрито фірмовий бар та ресторан.

Стабільний ріст виробництва, розширення асортименту продукції та плани подальшого розвитку соціальної сфери дають право заводчанам сміливо дивитися у майбутнє.

Тож із святом, із ювілеєм вітаємо всіх заводчан, та і всіх жителів Рокитного, адже історія нашого селища нерозривно пов'язана із створенням і становленням склозаводу. Бажаємо, щоб у майбутньому в цій історії наші діти про сьогоднішню і завтрашню працю написали ще багато чудових сторінок.

Т. КІЧАТА.

На знімках: 1 стор. — начальник машинно-ванного цеху №1, продовжувач трудової династії Володимир Захарович КИБУКЕВИЧ; 2 стор. — панорама заводського двору; наладчики автоматів та напівавтоматів Петро Петрович ПРИМАК та Юрій Володимир ПЕРЕВ'ЯЗКО; токарі ремонтно-механічного цеху Віктор Іванович ЄРЕМЕЙЧУК, Сергій Якович ЄРЕМЕЙЧУК, Юрій Васильович РОГУЛЬЧИК, Олексій Дмитрович ЖУЛЬЖИК та Олександр Леонідович ТРУБИЛКО.

